

Geachte Familie, Dames en Heren, Beste Vrienden,

Als voorzitter ^{van de Vlaamse} ~~der regionale~~ afdeling ~~van~~ der Belgische Esperanto-Federatie, acht ik mij gehouden hier een laatste huldewoord te wijden aan de nagedachtenis van de duurzame overledene, Mejuffer Juliette Terryn.

Zoals wij haar kenden, in hart en geest was Mejuffer Terryn, wat zij ook ^{altijd} is gebleven, een overtuigde en nimmer versagende ijveraarster voor ^{de} verspreiding en ^{het} onderwijs van de internationale hulptaal Esperanto, — bewust daardoor mede te helpen aan de bevordering van de wereldvrede onder alle mensen van goede wil.

Vanaf haar jeugd, gedurende haast een halve eeuw van haar schoon leven, was zij steeds bereid om hulpvaardig en toegewijd mede te werken aan alle organisaties die verstandhouding en broederlijkheid onder de volkeren nastreefden.

En nochtans, voor allen die met haar omgingen, bleef Mejuffer Terryn steeds een eenvoudig en bescheiden persoon, wars van erebetuigingen.

Zoals zij eenvoudig geleefd heeft, was haar laatste wilsbeschikking, ook simpel en zonder gerucht onze wereld te verlaten.

Als oud vriend van Juliette, denk ik toch dat het bij dit afscheid past hier te mogen herinneren, — als zij het kort- aan haar vele prestaties als actief lid en veteraan van vele Esperanto-organisaties, waaronder voornamelijk de Gentse groepering, de Vlaamse Esperantistenbond, het Vlaams Esperanto-Instituut, en laatst nog de Belgische Esperanto Federatie waarvan zij de schatbewaarster was.

Alle internationale kongressen genoten haar belangstelling, en nog in 1965, alhoewel ziekelijk, ondernam zij ~~nog~~ de verre reis naar Japan, om te Tokio op te treden als onze vertenwoordigster.

Op deze laatste, ultieme reis, wil ik nu, namens de ganse Esperanto-beweging, haar een hoogst verdiende huldegroet brengen :

Kara Juliette, dum tre longaj jaroj ni kune laboris por diskonigi Esperanton. Via firma konvinko estis ke nur komuna helplingvo eblos reatingi ke la mondo retrovu la pacon kaj ke la devizo "neniam plu milito" fine efektiviĝu. Via idealo estas ankaŭ la nia, kaj ni solene promesas daŭre agi ĝis fina venko. Vian karan memoron ni fidele gardos !

Dit laatste afscheid konden wij niet laten voorbijgaan zonder te herinneren aan haar veelvuldige onbaatzuchtige activiteiten en daarvoor een innig dankwoord uit te spreken.

Vaarwel, Mejuffer Terryn, uw vrienden vergeten U nooit !